

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. Силистра, 01.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теодора В. Василева

Членове: Добринка С. Стоева
Кремена Ив. Краева

при участието на секретаря Антоанета Н. Ценкова
като разглежда докладваното от Теодора В. Василева Въззивно гражданско дело № 20223400500354 по описа за 2022 година

Предявена е въззивна жалба от Община Главиница, ЕИК 000565380, представлявана от Н. Д. - кмет, чрез адв. Н. Б. от АК — Русе, против решение № 200 от 03.10.2022г., постановено по гр.д.№ 546 / 2020г. по описа на Районен съд – Тутракан, с което съдът е ПРИЗНАЛ ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ответника Община Главиница, че ищите Б. К. К., и Х. Р. К., двамата с постоянен адрес: общ. Главиница, с. П., ул. „В.” №, притежават правото на собственост, придобито въз основа на осъществено в периода от 1976 г. - 1986 г. давностно владение, върху

1. Поземлен имот, съставляващ УПИ XII - 81 (дванадесет римско, осемдесет и едно арабско), с площ от 1 270 кв. м., при граници: път, УПИ XVIII-82, УПИ XIII-81, УПИ X-81, УПИ XI-81 и

2. Поземлен имот, съставляващ УПИ XIII - 81 (тринадесет римско, осемдесет и едно арабско), с площ от 1 633 кв. м., при граници: път, УПИ XIV-80, УПИ IX-80, УПИ X-81, УПИ XII-81, УПИ XVIII-82;

в кв. № 11, по плана на село П., общ. Главиница, съгласно Скица изх. № 215/27.10.2020 г., изд. от Община Главиница.

ОСЪДИЛ Е ответника Община Главиница да заплати на всеки от ищите Б. К. К., и Х. Р. К., припадащата му се част от направените разноски по делото в размер на по 360 лв. (триста и шестдесет лева) за всеки ищец.ОПРЕДЕЛИЛ Ена страните шестмесечен срок за отбелязването на настоящото решение в Служба по вписванията - гр. Тутракан на основание чл. 115, ал. 2 ЗС.

Жалбоподателят счита, че решението е неправилно и необосновано, поради което моли въззивната инстанция да го отмени и да постанови друг съдебен акт, с който да отхвърли предявената против него искова претенция, като претендира и присъждане на разноски. В с.з. пред тази инстанция не се явява представител. Депозирана е молба от адв.

Б. делото да се гледа в негово отсъствие, поддържа жалбата, , прилага списък с разноси по чл. 80 ГПК.

В срока по чл. 263 ГПК е постъпил писмен отговор от въззиваемата страна Б. К. К., и Х. Р. К., чрез адвокат К. С. от АК, гр. Силистра, съгласно който жалбата е неоснователна, а постановеното решение – правилно, поради което следва да бъде потвърдено от въззивната инстанция. Пред тази инстанция в с.з. се явява адв. С., който поддържа дадения отговор на въззивната жалба.

ОС, като съобрази доводите на страните и данните по делото, прие за установено следното: Жалбата е предявена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и при спазени изисквания на чл. 258 и сл. ГПК, поради което е допустима.

Настоящите въззиваеми Б. К. К., и Х. Р. К., чрез адвокат К. С. от АК, гр. Силистра са предявили иск по чл. 124, ал. 1 от ГПК, против Община Главиница, обл. Силистренска, като претендират съдът да признае за установено, че са собственици въз основа на осъществено в периода от 1976 г. - 2020 г. давностно владение на Поземлен имот, съставляващ УПИ XII - 81, с площ от 1 270 кв. м. и УПИ XIII - 81 с площ от 1 633 кв. м. по плана на село П., общ. Главиница.

От фактическа страна е изяснено пред първоинстанционния съд, че през 1957 г.е приет регулационния план на с. П., видно от отбелязването в приложената скица. В разписния лист към плана, като собственик на имот с пл. № 81, са записани Д. А.Д. и М. С. И.. На 10.01.1964 г. са съставени Актове за държавна собственост № 44 и № 45, касаещи процесните имоти. Като основание за придобиването на собствеността от държавата е посочен чл. 6 от ЗС. На 17.02.1975 г. ищците са сключили граждански брак видно от изготвените справки от НБДН . На 21.03.2022 г. са съставени актове за частна общинска собственост на процесните имоти № 259 за имот XII – 81 и) 260 - за имот XIII– 81 , като в тях е посочено правно основание чл.2, ал.1, т.4 от ЗОС, чл.56 ЗОС и § 4 2 от ПЗР на ЗИДЗОС. Според чл. 2, ал.1, т.4 ЗОС, в редакцията му към деня на издаване на актовете за Общинска собственост, общинска собственост са парцелите и имотите, придобити чрез отчуждителни производства до 1 юни 1996 г., предназначени за жилищно строителство, обществени и благоустройствени мероприятия на общините. Съгласно чл. 56 ЗС в същата по време редакция, за общинските недвижими имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания се съставят актове за общинска собственост на недвижими имоти по образец, утвърден от министъра на регионалното развитие и благоустройството, а на основание § 42 от ПЗР на ЗИДЗОС, застроените и незастроените парцели и имоти - частна държавна собственост, отредени за жилищно строителство и за обществени и благоустройствени мероприятия на общините, съгласно предвижданията на действащите към датата на влизането в сила на този закон подробни градоустройствени планове, преминават в собственост на общините. Очевидно, позовавайки се на последната разпоредба и предвид факта, че за имотите вече съществуват актове за държавна собственост, издадени през 1964 г. , въззивникът е съставил такива за общинска собственост, приложени по делото. В с.з. пред районния съд ответникът, настоящ въззивник е направил правоизключващо възражение, инкорпориращо твърдението че държавата е придобила собствеността върху процесните имоти на осн. чл. 6 от ЗС (отм.), в редакцията му към ДВ, бр. 92 от 1951 г., тъй като към влизането в сила на разпоредбата имотите са нямали собственик. Ето защо, правилно районният съд е преценил, че за да се установи правилно правото на собственост върху процесните имоти, би трябвало да се изследва законосъобразността при съставянето на актовете за държавна собственост през 1964 г. Обследвайки въпроса дали към 1964 г. и към 1951 г. , когато тази разпоредба е влязла в сила имотите са нямали друг собственик, РС е приел, че доказването на това придобивно основание става чрез изследване на данните, които се съдържат в различните карти, планове, регистри и друга документация, одобрени по реда на Закона за единния кадастър на НРБ

(отм.), ЗКИР, ЗСПЗЗ, ЗВСГЗГФ. Според посочена от него практика на ВКС, ако по време на отреждането със съответния план един имот е с неизвестен собственик, той се води за безstopанствен и в този случай се приема, че той е станал държавна собственост по силата на посочената редакция на чл. 6 ЗС. Отново позовавайки се на съдебна практика, РС е посочил, че тъй като общината не може да докаже отрицателния факт, че даден имот не е имал друг собственик към момента на актуването, в тежест на този, който оспорва констатациите в акта за държавна, респективно за общинска собственост, е да установи, че към момента на актуването имотът е имал собственик. В тази връзка, за доказването на този факт е достатъчно да се установи, че в определени официални документи е отразено, че имота има собственик.

Видно от разписния лист към регулационния план от 1957 г., като собственици на имот с пл. № 81 са записани Д. А.Д. и М. С. И.. Съпоставяйки аналогична информация за други имоти от регулационния план, съдът прави извода, че ако към момента на приемането на плана имотът е бил държавен, това е следвало да бъде отбелязано в разписния лист, както е направено например за имот с пл. № 78. След като такова отбелязване липсва за Д. А. Д. и съответния имот, съдът е приел, че лицето е било собственик към момента на утвърждаването на плана. Наред с това, в подкрепа на информацията, че имотите са имали собственици към 1951 г., са и показанията на разпитаните пред първоинстанционния съд свидетели, които сочат, че те са били на българи, изселили се впоследствие. Следователно по делото са налице достатъчно данни, че не само към 1951 г., а и в последващи периоди имотът не е бил безstopанствен, което не позволява на държавата да придобие собствеността върху него на осн. чл. 6 от ЗС (отм.).

Същевременно, от свидетелските показания на свид. А., се установява, че въззиваемите към 1976 г. вече са установили със сигурност фактическата власт върху имотите и продължават да ги владеят и към момента, поради което РС приема, че на осн. 79, ал. 1 от ЗС ищите са станали собственици на процесния имот през 1986 г. с изтичането на предвидения в разпоредбата десетгодишен срок и то в режим на СИО, тъй като вече са били съпрузи към момента на придобиването им.

При положение, че се опровергава твърдението на въззивника, че към момента на актуване на имота като държавна собственост през 1964 г. са били налице предпоставките на чл.6 ЗС /отм/, че имотът е нямал друг собственик, а същевременно се установява, че към 1986 г. въззиваемите са придобили имота по давност и го стопанисват и до настоящия момент, то исковата претенция е основателна и правилно е уважена от РС.

В жалбата се прави възражение, че давностното владение не е доказано и че актуването на имота като общински прекъсва давността, въпреки, че свидетелските показания не са опровергани относно наличието на непрекъснато владение върху процесните имоти от страна на въззиваемите, а що се отнася до това, че актуването им като общински прекъсва давността, то това твърдение е несъстоятелно. АЧОС няма правопораждащо действие, тъй като не създава и не прекратява права, с оглед на което и споровете за материално право като настоящия право следва да се разрешат в исково производство по реда на чл. 64, ал. 2 ЗОС. От разпоредбите на чл. 64, ал. 1 и ал. 2 от Закона за общинската собственост се извежда, че е налице само един способ за съдебна защита на лицата, чиито права са засегнати от акта за общинска собственост. В случая следва да се отбележи, че в исковата молба и в пледоарията по същество е направено искане от ищите да се отменят актовете за общинска собственост, което изобщо не е коментирано от съда в мотивите на решението, нито е постановен диспозитив в този смисъл. По настоящото дело този пропуск няма правно значение, тъй като е извън предмета на жалбата, но все пак следва да бъде разгледан именно във връзка с довода на жалбоподателя, че актът за общинска собственост прекъсва давността. При неправилно съставен акт за общинска собственост, чиито констатации накърняват права на други лица, спорът се разрешава по

исков ред посредством предявяване на иск за собственост. Не съществува самостоятелен иск за отмяна на акта за общинска собственост, поради което съдът не е длъжен да постанови в диспозитива на решението си отмяна на този акт. Както е посочено в определение № 15 от 16.03.2012 г. по ч. гр. д. № 335/2011 г., ГК, I ГО на ВКС, след постановяване на положително за ищеца решение по иска за собственост, неправилно актуваният имот следва да бъде отписан от актовете книги със заповед на кмета на ответната община съгласно чл. 64 от Закона за общинската собственост. Доколкото това производство се развива след разрешаването на спора за материално право, то предявеното искане за отмяна на акта за общинска собственост в общия исков процес се явява процесуално недопустимо и ако беше постановено решение следваше да бъде в тази част обезсилено. (срвн. и Определение № 99 от 4.02.2013 г. на ВКС по ч. гр. д. № 59/2013 г., III г. о., ГК). Както се посочи, в случая обаче няма жалба и този въпрос не подлежи на преразглеждане. Ако кметът откаже за извърши отписването по чл. 64 ЗОС, то следва да се развие процедура по реда на административното производство, която също е извън предмета на настоящото дело.

Във връзка с казаното по – горе неоснователно е и възражението на жалбоподателя, че е налице наложен мораториум за придобиване на частна общинска собственост, съгласно разпоредбите на ЗС и посоченото в тази връзка Тълкувателно решение № 3 /2017 г. на ВКС. В случая изобщо не става въпрос за придобиване на частна общинска собственост, а за частна собственост на физически лица, която неправилно е актувана като общинска, поради което и въпросният мораториум е неотносим към настоящия случай.

Не намира основание в данните по делото и твърдението, че процесните имоти не са индивидуализирани. Напълно се припокрива описанието на имотите във всички писмени доказателства, които са относими към спора, същото отговаря и на свидетелските показания, като в нито един момент няма колебания, че се касае за друг имот или за неправилно описание на процесния такъв.

С оглед на гореизложеното следва да бъде потвърдено обжалваното решение. Въззиваемият претендира разноски за двете инстанции, но в обжалваното решение, което настоящата инстанция потвърждава изцяло, са присъдени такива за първата инстанция, поради което за тази инстанция следва да бъде осъдена Община Главиница да заплати на всеки едни от тях по 480 лв. адвокатско възнаграждение, което възлиза общо на 960 лв. за въззивната инстанция, според приложения договор за правна защита и съдействие.

Водим от горното ОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 200 от 03.10.2022г., постановено по гр.д.№ 546 / 2020г. по описа на Районен съд – Тутракан.

ОСЪЖДА ОБЩИНА ГЛАВИНИЦА да заплати на Б. К. К., и Х. Р. К., припадащата му се част от направените разноски по делото в размер на по 480 лв. (четирисотин и осемдесет) за всеки от тях, или общо 960 лева.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните по делото пред Върховния касационен съд на РБългария.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____